

Chương 2

Không biết có phải do thời gian thật không chiều cổ hay không, hay vẫn là không nữ đánh vỡ hạnh phúc ảo giác trước mắt của nàng, Tuyết Dương vẫn chưa xem báo, kết quả, ngoạn một cái, hôn lễ đã đến.

Nàng sáng sớm tỉnh lại đã bị một đám người vây quanh, từ việc tắm rửa thay quần áo đến chọn trang phục, mỗi một sự kiện đều có người thay nàng làm thỏa đáng, nàng chỉ cần giống một con búp bê để mặc người khác đùa nghịch, căn bản không cần phí một chút tâm tư.

Nhưng nhân sinh sao có thể liền như vậy bị phá hỏng?

Lời nói của người bạn thân vẫn ẩn sâu trong lòng nàng nhưng sao có thể như vậy được. Trịnh Quỳnh An với khuôn mặt tươi cười, thâm tình chân thành, luôn ôn nhu che chở, săn sóc nàng, làm cho Tuyết Dương không có nổi dũng khí để xem ngoại giới đối với hôn nhân lần này của nàng có cái nhìn gì, nàng cũng từng muốn hỏi phụ thân, nhưng chung quy đã từ bỏ ý định.

Nếu thích một người thì sẽ không quá để ý đến lai lịch hắn, thế này mới gọi là tình yêu! Nàng hoảng sợ an ủi mình.

Đã chuẩn bị xong, nàng liền bị mang đến khách sạn nghỉ ngơi, chuẩn bị cho thời gian giữa trưa sẽ tiến vào yến hội làm lễ đường, kết hôn cùng Trịnh Quỳnh An.

Trong phòng nghỉ tân nương, nàng mặc một bộ lễ phục trắng làm bằng lụa do một danh gia thiết kế nên, trên đầu được phủ bởi một chiếc voan trắng thêu hoa, một mái tóc dài buông xuống thả dọc theo bờ vai phải với những đường cong duyên dáng, những vật trang sức bằng trân châu góp phần tô điểm thêm vẻ quý phái, màu phấn hồng của hoa hồng quần quanh đầu tạo cảm giác tươi mới, tất cả sự kết hợp này đã làm ánh lên vẻ đẹp tuyệt diệu của nàng, khiến nàng rạng rỡ, xinh đẹp bức người.

“Oa, Đồ tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp, không một tân nương nào sánh được với người.” Ngay cả thợ trang điểm cũng không thể không thán phục nguyệt mạo hoa nhan của nàng, làn da được chăm chút cẩn thận, mặc dù thân hình hơi gầy nhưng bất quá mặc lễ phục vào sẽ có thể che đi nhược điểm, nàng sờ sờ động lòng người, so với tạp chí thượng mô đen còn có phần mềm mại đáng yêu, xinh đẹp hơn.

“Cám ơn.” Tuyết Dương cũng thực vừa lòng với tạo hình này.

“Nghe nói lần này là làm hôn lễ theo kiểu Tây Âu, hai người sau khi thành hôn sẽ xuất ngoại hưởng tuần trăng mật?” Trợ lý tạo hình Mĩ Lan hỏi.

“Đúng vậy!”

“Hai người muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?”

“Đi Hawaii. Đều là do Quý An an bài, ta cũng không quá rõ ràng.” Tuyết Dương cúi đầu cười yếu ớt.

“Mệnh của nàng thật tốt, một chút cũng không phải hao tổn tâm trí, tự nhiên sẽ có người thay nàng để ý làm hết thảy. Ai như ta, từ khi bắt đầu đính hôn đều phải do chính mình chuẩn bị, lão công nhà ta chỉ biết khoanh tay đứng nhìn, ngẫu nhiên gọi hắn mới có thể miễn cưỡng động vào.” Mĩ lan thực biết nói chuyện, chỉ vài ba câu liền cùng Tuyết Dương tán gẫu.

“Phải không? Cái loại nam nhân này mà người còn muốn gả?” Tuyết Dương cười nhạo hỏi.

“Không có biện pháp, do yêu thương thôi!”

“Khăng khăng yêu thương một người có phải là một việc liều lĩnh không?” Tuyết Dương rất muốn biết cảm giác chính mình đối với Trịnh Quý An có phải tình yêu hay không.

“Đúng vậy! Tình yêu là một loại thuốc mê, làm người ta thần hồn điên đảo, tim đập dồn dập mà không hề có lý do, chỉ cần người thật sự yêu thương thì trong đầu, trong lòng, tất cả đều là bóng dáng của hắn.” Mĩ Lan vô tình trở thành cố vấn tình yêu, vì nàng giải thích nghi hoặc.

“Là như thế này à?” Nàng đối với Trịnh Quý An cảm giác còn chưa tới loại tình trạng này, kia có được xem là tình yêu không?

“Người đừng suy nghĩ nhiều quá, chờ sau khi kết hôn, sẽ càng yêu tương công hơn.” Mĩ Lan thấy nàng trầm ngâm, lập tức trấn an nàng.

Trịnh Quý An đối với nàng là loại cảm giác như thế nào? Tuyết Dương đắm chìm trong suy nghĩ, đột nhiên, đáy lòng lại lần nữa hiện lên ánh mắt lo lắng của Tiền Tình Phân, vì thế hướng Mĩ Lan nói: “Đúng rồi, có báo ở đây không? Ta tự dung hôm nay lại muốn xem báo.” Nàng bị lòng hiếu kỳ chiến thắng, tò mò muốn biết Báo chí bình luận thế nào về hôn lễ này?

“Báo? Ta đi hỏi nhân viên phục vụ một chút.” Mĩ Lan vội vàng chạy ra cửa.

Không lâu sau, nàng lấy đến một tờ báo đã quá hạn, nói với vẻ có lỗi: “Đây là của ngày hôm qua, hôm nay vẫn chưa ra ngoài mua, tạm thời không có.”

“Được rồi, các người đi xuống nghỉ ngơi đi!” Tuyết Dương muốn một mình một chỗ, cố ý ly khai những người này.

Làm các nàng nối đuôi nhau đi ra ngoài, sau nàng mới cầm lấy báo, cẩn thận tìm kiếm tin tức có liên quan đến Trịnh gia bá đạo. Ngay tại bản tin thứ 3, đều là tin nói về Đổ gia cùng Trịnh gia.

Trong bài nêu rõ thân phận hắc đạo của Trịnh Hồng Đạt, càng đối Trịnh Quý An vẽ hoa tâm mãnh liệt, ngoài ra, cũng không quên trêu chọc Đổ Gia Vân bán đứng nữ nhi để đổi lấy viện trợ từ hắc đạo, tính liên hợp tiến công thương giới Hồng Kông với ý đồ mãnh liệt.

Phần tử hắc đạo? Trịnh Hồng Đạt cùng Trịnh Quỳnh An?

Tuyết Dương trong khoảng thời gian ngắn rất khó đem Trịnh Quỳnh An cùng với người trong báo gộp lại thành một người, phụ tử họ xuất hiện ở trước mắt nàng đều là bộ dáng thanh tao, nho nhã, làm sao có thể là phần tử hắc đạo? Hơn nữa phụ thân cũng tuyệt đối không thể đem hạnh phúc của nàng giao vào tay đại lưu manh, nàng là con cháu duy nhất của Đỗ gia.

Nàng cười lạnh đem tờ báo quăng sang một bên, khó trách phụ thân không thích nàng xem báo, phóng viên đó đúng là yêu bản tên không, chuyên viết lời vô căn cứ!

Trịnh Quỳnh An của nàng là bạch mã vương tử, hoàn toàn không có khả năng là con của đầu lĩnh hắc đạo. Nàng tin tưởng hẳn.

Nghĩ như vậy tâm tình cũng nhất thời thoải mái lên, nàng đứng dậy ngắm lại mình trong gương, một bóng hình xinh đẹp diễm lệ. Một giờ sau nàng sẽ là thê tử của Trịnh Quỳnh An! Nàng trông thấy một tương lai tốt đẹp, lóng lánh ánh hào quang...

Ngoài cửa một thanh âm kêu lên khiến nàng chú ý, nàng theo bản năng định mở cửa nhìn xe nhưng nghĩ đến cận vệ thủ ngay tại ngoài cửa, hẳn là không có việc gì.

Nhún nhún vai, nàng lại ngồi yên trở lại trên ghế, lòng tràn đầy vui sướng chờ hôn lễ bắt đầu.

Giờ khắc này, nàng không biết tương lai của nàng sẽ bắt đầu có chuyển biến lớn.

Bỗng nhiên, cánh cửa bị phá tung, Tuyết Dương kinh ngạc quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy hai gã bảo tiêu té trên mặt đất, nàng căn bản không rõ tình huống này là sao, chỉ biết tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn, thậm chí còn quên thét lên.

Đây là...

Ngay lúc nàng đang sửng sờ, một nam nhân anh tuấn bước vào, trên thân khoát một tấm áo choàng, vẻ mặt cương nghị, ngũ quan trong sáng, môi dày gợi cảm, trên thân mặc một bộ trang phục phương Tây màu đen, có vẻ thần bí, đồng thời cũng tràn ngập nguy hiểm.

“Người... Người muốn làm gì?” Tuyết Dương bật dậy thốt nên lời, nàng hoài nghi hẳn không phải là thủ hạ của Trịnh Quỳnh An.

“Người là... Đỗ Tuyết Dương?” Phương Đăng lại một lần nữa nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng vài giây. Nàng sống, có hô hấp. Là Quan Cẩn Chi?

Như cùng một bào thai sinh ra, làm sao có thể tưởng tượng được sẽ có hai người giống nhau như thế? Thượng đế đang đùa giỡn hẳn sao?

Tuyết Dương cảm thấy hẳn nhìn nàng với cặp mắt hiện lên mê vông cùng hoài nghi, nhưng trong chớp mắt ánh mắt kia lại phát ra tia lãnh khí cứng rắn.

“Người là ai?” Trịnh Quỳnh An chắc chắn sẽ không có thủ hạ loại này, nàng cơ hồ có thể khẳng định nam nhân này đến với ý đồ không tốt.

“Ta là ai cũng không trọng yếu, chỉ cần người là Đỗ Tuyết Dương là đủ rồi.” Phương Đăng trầm thấp thanh âm, bí mật mang theo một tia đùa cợt.

“Nơi này là phòng nghỉ tân nương, người nếu là tới xem lễ, thỉnh đến yến hội chờ...” Tuyết Dương hai tay cầm lấy lễ phục lụa trắng, có chút khẩn trương. Ngoài cửa bảo tiêu ngã xuống đất không dậy nổi chắc là do hấn hạ thủ?

“Ta không phải đến xem lễ.” Phương Đăng lạnh lùng nói. Hấn không thể lại bị dung mạo Đỗ Tuyết Dương mê hoặc, đây là Đăng Tuấn có ý bày ra, hấn không thể bị khảo đố.

“Vậy người muốn gì?” Tuyết Dương tức giận hỏi lại.

“Cướp bóc!” Phương Đăng nở nụ cười.

Hả... Cướp bóc? Tên điên này lại chạy đến phòng nghỉ tân nương mà cướp bóc? Trời! Vòng cổ kim cương trên cổ nàng giá trị xa xỉ, đây là lễ vật kết hôn Trịnh gia đưa tới, nàng dù có chết cũng không thể đưa hấn!

“Không được, trang sức không thể cho người!” Nàng ấn chặt vòng cổ trước ngực kêu to.

“Ta đối với vật này hoàn toàn không có hứng thú.” Phương Đăng từng bước đi về phía trước.

“Cái gì? Người không cần cái này, vậy người muốn cái gì?” Tuyết Dương bị hấn làm sợ tới mức phải lui về sau vài bước.

Phương Đăng lại cất bước tiến lên, khi tới gần nàng, khoe miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Người”

“Cái gì?” Mục tiêu của gã điên này là nàng?

Trời ạ, hấn không phải muốn giết tiền, mà là muốn cướp sắc! Nàng thất sắc nhìn xung quanh liền trông thấy chiếc điện thoại trong phòng, muốn trông cậy vào Mĩ Lan, đám hoá trang và tạo hình kia chạy nhanh trở về.

“Đừng nhìn nữa, đám nữ nhân kia tạm thời không có khả năng trở về cứu người, đi thôi!” Phương Đăng nói xong liền kéo tay nàng đi.

“Người... Buông tay! Cứu mạng! Ai tới cứu ta!” Tuyết Dương từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị người khác thất thố như thế, nam nhân trước mắt lai lịch không rõ ràng lại không chút thương tiếc mà dùng sức lôi nàng ra cửa, làm nàng vừa đau vừa sợ.

“Người nếu đủ thông minh thì im lặng ngay, nếu không ta liền cởi lễ phục của người!” Phương Đăng uy hiếp, tuyệt không giống đang nói đùa.

Tuyết Dương phút chốc liền im lặng, quả thực không thể biết được tên côn đồ này có thể làm ra loại chuyện gì. Hai mươi hai năm qua, nàng sớm có thói

quen có bảo tiêu bảo hộ chung quanh, hoàn toàn nghĩ thế giới này không có người xấu, cho tới hôm nay, thấy nam nhân xa lạ này xông vào phòng nghỉ tân nương, nàng mới giật mình nhận ra chính mình đang sống trong một thế giới hiểm ác thế nào, hoàn toàn không có năng lực tự vệ.

“Thế này mới ngoan!” Phương Đăng nở một nụ cười, hướng ra ngoài cửa thấp giọng hỏi: “Mọi chuyện tốt cả chứ?”

Ngoài cửa lại thêm một hắc y nhân tiến vào, đưa cho Phương Đăng một cái bao da, nói “Đúng vậy, xe đã ở ngoài cửa sau”. “Tốt lắm, đi ra ngoài canh chừng, ta muốn thay nàng thay quần áo.” Phương Đăng gật gật đầu nói.

Tuyết Dương nghe thấy bọn họ đối thoại, càng kinh hãi nói không ra lời, hấn... tưởng có thể thay nàng thay quần áo sao?

Phương Đăng nhìn thủ hạ Hắc Toàn lui ra ngoài, sau, xoay người đem bao da mở ra, lấy ra một bộ âu phục đen bó sát người, quăng đến trước mặt Tuyết Dương, “Cho ngươi hai phút thay quần áo.”

“Ta không!” Tuyết Dương bị mệnh lệnh cùng ngữ khí của hấn chọc tức, hấn dựa vào cái gì muốn nàng thay lễ phục lụa trắng này ra?

“Nga? Ta đây thay ngươi đổi.” Phương Đăng giống một võ sĩ hắc nhân đi thẳng đến trước mặt nàng, tâm tư khó dò.

“Không cần!” Tuyết Dương ôm lấy chính mình trước ngực, lớn tiếng hô to.

“Ngươi chỉ còn lại có một phút đồng hồ, nếu không đổi, ta sẽ tự mình thay ngươi cởi áo.”

“Ngươi... Ngươi hỗn đản! Lưu manh!” Trịnh Quỳnh An tuyệt không phải là phần tử hắc đạo, tên nam nhân trước mắt này mới phải!

“Một phút đồng hồ!” Phương Đăng đối của nàng trách cứ ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ngươi... Ngươi...” Nàng chật vật tưởng có thể kéo hạ lưng tháo bỏ y phục, nhưng không cách nào như nguyện, loại này áo cưới lễ phục này bình thường dựa vào người khác hỗ trợ mới có thể mặc vào hay thoát ra.

Phương Đăng thấy nàng cố hết sức thoát, vì thế, không nói hai lời, đi đến phía sau nàng, “Xoát” một tiếng, khóa kéo rút ra.

“A!” Tuyết Dương bị hấn hành động hách nhất đại khiêu, nên không ngừng giữ chặt lễ phục, di chuyển tới tường, dựa lưng vào tường, đứng thẳng.

“Không có thời gian với ngươi.” Phương Đăng không kiên nhẫn đến gần nàng, lại là một lần nữa nhanh nhẹn tháo hạ lễ phục của nàng, tiếp theo tháo xuống của nàng đầu sa, thô lỗ kéo vật trang sức trên đầu nàng.

“Không cần! Ngươi buông tay!” Tuyết Dương nghĩ đến hấn muốn xâm phạm nàng, bạt thanh thét chói tai, hai tay còn không ngừng chống cự.

“Ngươi im lặng cho ta!” Phương Đăng lạnh lùng cảnh cáo, dùng sức đem nàng ném tới trên giường. Đối cận Bra cùng quần lót, cũng như thân thể mềm mại của nàng thờ ơ, cầm âu phục màu đen, không khách khí thay nàng từ đầu chụp xuống, kéo hạ khóa kéo.

Trong khoảnh khắc, Tuyết Dương cho rằng một chút tạo hình tân nương đã bị phá, phá hư hầu như không còn gì, nàng nhìn vào kính thoáng thấy chính mình tóc tai hỗn độn, trên người giống như ứng triệu nữ lang tục khí hắc âu phục, thiếu điều muốn tức giận đến hộc máu.

“Đây là cái gì? Vì sao muốn đem ta biến thành như vậy?” Nàng tức giận chất vấn. Chưa từng có người nào dám can đảm đối với nàng như vậy.

“Này ngươi không cần biết. Đi!” Hấn bắt lấy nàng, giống linh con gà con đường như đem nàng lôi ra phòng nghỉ, hướng lầu một cửa chính đi đến.

Hắc Toàn lẳng lặng theo ở phía sau bọn họ, giống như cái bóng không hề tiếng động.

Thật tốt quá! Hấn cư nhiên muốn dẫn nàng hướng cửa chính đi ra ngoài, kia là phục vụ khách sạn, nàng có thể kêu cứu. Tuyết Dương thấy hấn dẫn mình hướng đại môn phương hướng đi đến, trong lòng âm thầm mừng thầm.

Đáng tiếc nàng cao hứng quá sớm. Khi có người nghênh diện đi tới, yết hầu chưa kịp thốt đã bị ngăn, tên nam nhân bên cạnh kéo nàng vào trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn mơ hồ bị hai phiến kiên nghị môi cấp ngăn chặn.

Một trận thiên toàn địa chuyển, sau nàng mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Hấn... Hấn hôn nàng? Ôi trời!

Đây là ác mộng! Nàng ánh mắt hình viên đạn, không dám tin nụ hôn đầu tiên của mình liền như vậy bị tên thô phi này cướp đi, ngay cả Trịnh Quỳnh An cũng chưa hôn qua nàng, nam nhân này... nam nhân này lại cư nhiên như vậy nhục nhã nàng.

Phương Đăng là làm ra bộ dáng cho bồi bàn xem, người trong khách sạn đối với cảnh tượng hôn nhau loại này đã trở nên quen thuộc, căn bản sẽ không ngạc nhiên, ngược lại hiểu ý cười, chúc phúc nam nữ hữu tình này sẽ thành thân thuộc.

Quả nhiên, Phương Đăng ngẩng đầu lên liền thoáng bắt gặp bồi bàn cho hấn một cái tươi cười, thanh thoi rời đi. Phương Đăng cười nhẹ, cúi đầu nhìn khuôn mặt thất kinh, giận đến đỏ sặc của Đỗ Tuyết Dương, nhún nhún vai, “Không có người chú ý việc ngươi rời đi, ngươi cho rằng sẽ có người nghĩ ngươi là tiểu thư khuê các, ngay cả nhìn còn lười nhìn.”

“Ngươi là trúng thôi!” Tuyết Dương nghiêng răng nghiêng lợi rống.

“Bất quá, ta không nghĩ đến việc sẽ thử mạo hiểm. Ngươi nghỉ ngơi một chút đi!” Hấn bỗng nhiên lấy ra một cái khăn tay, nhanh chóng che lại miệng mũi

của nàng, trên đó có tấm thuốc mê, có thể cho Đỗ Tuyết Dương im lặng một giờ, mà một giờ này vừa vặn cũng đủ để hấn đem nàng mang đi.

Tuyết Dương hai tay nhanh bắt lấy cổ tay hấn, ngăn cản hấn làm nàng hôn mê, nhưng Phương Đăng hành động mau làm cho nàng trở tay không kịp, mắng chửi người trong lời nói còn chưa kịp nói ra, trước mắt hết thấy đều bắt đầu vặn vẹo biến hình, trong đầu lưu lại hình ảnh cuối cùng là Phương Đăng kia mang theo gương mặt không có chút hảo ý, sau, nàng mềm mại nằm úp sấp, ngã vào lòng Phương Đăng, mất đi tri giác.

Phương Đăng chăm chú nhìn nàng giảo tốt dung mạo, vẻ mặt kinh ngạc cùng ngốc ngếch. Đỗ Tuyết Dương ôm nỗi hận đôi mắt cực kỳ giống Quan Cẩn Chi, hấn biết chính mình không muốn khi tiến vào phòng nghỉ liền làm nàng hôn mê, chủ yếu là muốn xem bộ dáng nàng, hấn đem nàng trêu đùa làm khí cực bại hoại, sau đó vụng trộm thương thức khuôn mặt nàng quá giống Cẩn Chi, này là đoạn nhạc đệm hoàn toàn do hấn một tay dạo ra, Đăng Tuấn nguyên là công đạo hấn đem người hôn mê hồi đến Tường Hòa Hội Quán, nhưng hấn chính là nhin không được muốn nhìn nàng biểu tình oán hận, nghe ngôn từ phẫn nộ của nàng...

Ay! Đây là hấn tính cái gì? Nếu như bị Giang Trùng biết được chắc chắn sẽ giễu cợt hấn.

“Cần phải đi rồi! Thiếu gia, xe đang chờ ở ngoài cửa, Đỗ gia cùng Trịnh gia mọi người đều tập trung ở lầu ba yến hội thính, người có thể thông thả ôm nàng lên xe.” Hắc Toàn đã lo tất cả, đây là trợ thủ đắc lực của Phương Đăng, thường xuyên nghe hấn ra nhiệm vụ, là do Phương gia lão gia Phương Kính Hoa phái tới bảo hộ Phương Đăng, bên trong Ngũ Hành Kỳ Lân cũng chỉ có Phương Đăng là có bảo tiêu riêng.

“Ân, những nữ nhân kia đâu?” Phương Đăng đang ôm lấy Đỗ Tuyết Dương.

“Này thợ hoá trang cùng tạo hình sư mười phút sau sẽ tự động tỉnh lại, Thủy Kỳ Lân chế tạo ra mê dược hiệu quả tốt lắm.”

“Ngươi không làm khó các nàng chứ?”

“Không có, các nàng là ở hôn nhiên bất giác tình huống bị hạ mê đảo.”

Phương Đăng gật gật đầu, Giang Trùng không hổ là đệ tử hóa, cấp mê dược thật đúng là dùng tốt.

“Kia đi thôi!”

Phương Đăng ôm Đỗ Tuyết Dương thông dong cùng Hắc Toàn đi đến chiếc xe hơi Rolls-Royce. Vậy là ngay tại đám hỏi hai nhà Đỗ, Trịnh hấn thoải mái đem tân nương cướp đi, không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Công tác Đăng Tuấn giao cho hấn đã xong, Phương Đăng tựa lưng vào ghế, cúi đầu nhìn người hôn mê bất tỉnh bên cạnh Đỗ Tuyết Dương, vẫn như cũ

không biết Đằng Tuấn tính xử trí nàng như thế nào. Không biết tên kia sẽ đề ra biện pháp thế nào đối phó với Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt? Điểm ấy hẳn cũng đoán không ra, nhưng có thể khẳng định là, công tác của hắn đã sắp xong, hắn có thể hồi pub (trừ quán) uống hai chén, xem như tự thưởng cho mình.

Hắn thoải mái thở ra một hơi, nhắm mắt dưỡng thần.

“Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tuyết Dương làm sao có thể vô duyên vô cớ mất tích?” Đỗ Gia Vân ở nơi xa hoa hẳn ở đi tới đi lui, gập đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

Hôn lễ long trọng kia do tân nương mất tích mà sau liền tuyên cáo hủy bỏ, Trịnh Hồng Đạt hé ra nét mặt già nua tức giận đến biến thành màu đỏ sặc tím, Đỗ Gia Vân phải liên tiếp hướng tân khách giải thích. Nguyên bản là việc vui, nhất kiện vui sướng mà nay việc tốt lại hỏng mất, chuyện này không chỉ làm cho Đỗ Gia Vân mất mặt, càng làm cho Trịnh Hồng Đạt đối với ý nguyện hợp tác của Đỗ Gia Vân nổi lên lòng nghi ngờ.

“Hoặc là, đây là do ngươi làm trò xiếc? Đồ tiên sinh.” Xung hô “Thân gia” biến thành “Tiên sinh”, có thể thấy được sự tình nghi lẫn nhau.

“Ngươi là có ý tứ gì?” Đỗ Gia Vân nghe ra trong lời nói của hắn là đang nói móc, không khỏi đề cao âm lượng.

“Ngươi chỉ hy vọng lợi dụng thế lực của ta ở Hồng Kông để sống yên, nhưng lại luyến tiếc người, nữ nhi của ngươi trên danh nghĩa sẽ có được sản nghiệp nên mới có thể ở trước hôn lễ làm ra chuyện này...” Trịnh Hồng Đạt muốn thử hắn.

“Ta làm sao có thể xuẩn đến độ lấy đá đập chân mình? Ngươi nghĩ rằng ta có thể hội bất cóc nữ nhi chính mình đến uy hiếp ngươi?” Đỗ Gia Vân đối với lòng nghi ngờ của Trịnh Hồng Đạt cảm thấy không hồn giận.

“Khó nói, Đỗ Tuyết Dương là nữ nhi ngươi, nói không chừng các ngươi cha và con gái lưỡng liên hợp lại...”

“Nếu quả thực như thế, ta đây còn đáp ứng việc đàm hỏi cùng các ngươi làm gì? Ta làm như vậy đối với ta căn bản không có lợi. Đừng quên, ta cũng cần trợ giúp của ngươi mới có thể đánh Tường Hòa Hội Quán, ngươi tưởng, ta trước khi kế hoạch hoàn thành ta lại tự hủy tương lai sao?” Đỗ Gia Vân bác bỏ sự lên án của Trịnh Hồng Đạt.

“Tốt nhất là không có, người của ta hiện tại đang triển khai điều tra, ta nghĩ mục tiêu tình nghi là Tường Hòa Hội Quán, bọn họ hiềm nghi lớn nhất.” Trịnh Hồng Đạt biết không thể khinh thường Tường Hòa Hội Quán, đó gọi là cường long không áp địa đầu xà, huống hồ Tường Hòa Hội Quán không chỉ có ngũ điều Kỳ Lân áp trận, cũng có xuất hiện tân chủ tử Kỳ Lân Vương lãnh đạo chính hợp. Nghe nói, Kỳ Lân Vương Đằng Tuấn là người làm đối thủ kinh sợ, đối mặt loại nhân vật đứng đầu này, hắn phải càng thêm thật cẩn thận.

“Ngươi là nói, có thể là người của Tường Hòa Hội Quán đm Tuyết Dương cướp đi?” Đỗ Gia Vân sắc mặt đại biến. Hắn còn chưa động thủ, người ta đã giành trước từng bước.

“Đây là suy đoán của ta.”

“Nhưng bọn hắn làm sao biết chuyện chúng ta sẽ liên thủ đối phó bọn họ? Chuyện này đều còn chưa sáng tỏ mà.” Đỗ Gia Vân thấp giọng lẩm bẩm.

“Ngươi rất xem nhẹ thực lực Tường Hòa Hội Quán. Tuy rằng thế lực Tường Hòa Hội Quán vẫn chỉ giới hạn trong phạm vi Hồng Kông, nhưng ta ở Đông Nam Á vẫn có thể cảm nhận được thế lực bọn họ mang đến, ngũ đại gia tộc ở thương giới có được phân lượng không nhỏ, tuy rằng bọn họ phi hắc phi bạch, tự thành nhất cách, nhưng là chưa từng có người nào dám lộ bọn họ khiêu chiến, bởi vì mọi người đều nói, cùng Tường Hòa Hội Quán đối nghịch kết cục chỉ có một chữ vong.” Trịnh Hồng Đạt chính là bởi vì đối Tường Hòa Hội Quán có mang ba phần sợ hãi, mới chịu đáp ứng cùng Đỗ Gia Vân liên thủ, nhìn xem vừa mới nghĩ có thể trừ bỏ hay không mà hắn đã cảm thấy bị tổ chức uy hiếp.

“Bọn họ thật sự đáng sợ như vậy sao?” Đỗ Gia Vân cư ngụ một thời gian dài ở Hồng Kông, ngược lại không rõ ràng lắm về thế lực Tường Hòa Hội Quán kiên cố bao nhiêu.

“Chờ ngươi cùng bọn họ chính diện giao phong, ngươi sẽ biết.” Trịnh Hồng Đạt cũng không khinh thường thực lực đối thủ, đây là do hắn có thể ở Indonesia trong thời gian ngắn hạn tìm ra nguyên nhân chính. “Nếu Tuyết Dương thật sự ở trong tay bọn họ thì nguy rồi! Trận này chúng ta căn bản chưa chiến đã bại. Chúng ta nên hay không báo nguy? Lợi dụng cảnh sát buộc nhóm hắn giao ra Tuyết Dương.” Đỗ Gia Vân chưa từng nghĩ tới sự tình hội trở nên như vậy, thật khó giải quyết.

“Cảnh sát động được người của Tường Hòa Hội Quán sao?” Trịnh Hồng Đạt hừ lạnh.

“Kia làm sao bây giờ?”

“Trước đừng khẩn trương, cũng có lẽ không phải bọn họ xuống tay. Ngươi xác định Tuyết Dương không có thích nam nhân khác chứ?” Trịnh Hồng Đạt tuy rằng theo lời con được biết Đỗ Tuyết Dương đơn độc thuần, nhưng này không nhắc tới chuyện nàng không có thâm mến nam nhân khác, vụ án bắt cóc này cũng có khả năng có liên quan đến tình cảm.

“Đương nhiên không có khả năng! Tình cảm của nàng tựa như trang giấy trắng, từ nhỏ bị ta che chở trong lòng bàn tay, hơn nữa bảo tiêu dù thời tiết thế nào cũng theo bảo hộ, nàng tuyệt đối không thể có người yêu khác.” Đỗ Gia Vân đối với bệnh đa nghi của Trịnh Hồng Đạt có điểm chịu không nổi.

“Nhưng nói không chừng có nam nhân thâm mến nàng.”

“Này...” Tuyết Dương xác thực có hấp dẫn mị lực nam nhân, Đỗ Gia Vân nhất thời cũng là không thể phản bác.

“Nếu như vậy, sự tình liền dễ dàng hơn, dù sao, nàng bị bắt luận kẻ nào bắt cóc cũng không nên ở trong tay Tường Hòa Hội Quán.”

“Nhưng là, người bình thường có thể có năng lực làm đám hoá trang sư và bảo tiêu mê mang bất tỉnh sao?” Đỗ Gia Vân nhớ tới đám kia hôn mê sau khi tỉnh lại lại đối với sự tình không có nửa điểm ấn tượng làm lòng hắn có phần sợ hãi, người thường nào có khả năng làm được việc đó?

“Cho nên, Tường Hòa Hội Quán hiềm nghi vẫn là lớn nhất.”

Hai cái lão hồ ly không hẹn mà cùng thoáng nghĩ đến việc tiên đánh Tường Hòa Hội Quán so với bọn hắn dự đoán còn khó khăn hơn. Nhưng mặc kệ như thế nào, trước đem Tuyết Dương cứu ra mới là quan trọng nhất.

Trịnh Hồng Đạt hơn nữa đối với an nguy của Đỗ Tuyết Dương cũng rất để ý, không vì cái gì khác mà vì nếu Đỗ Tuyết Dương chưa kết hôn mà chết thì trên danh nghĩa tài sản sẽ toàn bộ sung công, đây là do lúc trước mẫu thân Tuyết Dương thay nàng an bày nên đã lập hạ di chúc, Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt cũng không nguyện không công đem tài sản to lớn dâng tặng chính phủ, cho nên, bọn họ thế nào cũng phải đem Tuyết Dương an toàn cứu trở về!

Phương Đăng phi thường tức giận, lần đầu tiên, hắn mới thấu hiểu một chút tâm tình của Vũ Bộ Vân, Đăng Tuấn là loại người “quần ẩu” (làm mà ko nghĩ).

Vì sao?

Còn không phải sao, đều là vì giờ phút này, đang nằm trên giường lớn ở biệt thự chưa trang hoàng xong của Phương thị là Đỗ Tuyết Dương!

Nhất định là hắn bị lừa giỡn! Nhất định là vậy!

Phương Đăng tức giận đến tận đây tràn đầy tức khí.

Trước kia, hắn nghĩ sau khi đem Đỗ Tuyết Dương cướp đi thì sẽ không còn là chuyện của hắn, nhưng là, hắn còn chưa trở lại Tường Hòa Hội Quán, điện thoại trên người liền vang, Đăng Tuấn nhàn dật thanh âm theo microphone từ đầu kia truyền đến, chỉ thị nói: “Đừng đem thiên kim Đỗ gia mang về hội quán, ta quyết định chế tạo điểm mê chướng, làm cho Đỗ lão nhân cùng bọn lưu manh Trịnh gia không rõ ràng lắm kế hoạch chúng ta. Phương Đăng, ta muốn người đem Đỗ Tuyết Dương ở lại bên cạnh người hai tuần, trong lúc này, người cứ định kỳ yêu cầu hai cái lão già đó đưa tiền chuộc, làm cho bọn họ nghĩ Đỗ Tuyết Dương thật sự lọt vào tay bọn bắt cóc, sau đó chúng ta lại thừa dịp bọn họ hỗn loạn mà đối phó bọn họ.”

“Người, nói cái gì?” Tức giận lan tràn theo câu hỏi bật ra. Đăng Tuấn chết tiệt này rốt cuộc đang đùa cái gì? Muốn hắn cùng Đỗ Tuyết Dương cùng một chỗ mười bốn ngày

“Không cần ta lặp lại lần nữa chứ?” Đàng Tuấn vẫn duy trì ngữ khí nhẹ nhàng.

“Người muốn ta giống tên cai tù trông coi nữ nhân này? Nói giỡn, ta không rảnh! Kêu những người khác tới đón người!” Hấn cũng không muốn bị tên họ Đàng này xỏ mũi dắt đi, huống chi, diện mạo Đỗ Tuyết Dương luôn làm hấn gợi nhớ đến Quan Cận Chi, làm cho tâm tình của hấn càng thêm phức tạp.

“Những người khác đều có công tác, chúng ta tính phá đồ Đỗ gia về mặt ý đồ phiêu và xuất khẩu, còn có việc trong thời gian ngắn đem một đám buôn lậu thuốc phiện của Trịnh Hồng Đạt lộ tuyến đào ra, bởi vậy, không ai có thể giúp người.”

“Bảo Đinh Dực tới đón người.” Hấn yêu cầu nói.

“Đinh Dực? Không được a! Hấn có vợ, người định phá hư tình cảm của hấn cùng Hiếu Tịnh tâu sao?”

“Vậy người kêu Bộ Vân cùng Kiếm Hi đến quản Đỗ Tuyết Dương.” Hai người bọn họ đều độc thân, đều không có bản khoản gì?

“Bộ Vân gần đây không quá để ý ta, ta quản không được hấn; về phần Kiếm Hi, ta muốn hấn theo điền sản cùng ngân hàng phương diện chèn ép Đỗ Gia Vân, hấn không rảnh!”

Lấy có! Tất cả đều là lấy có!

Phương Đàng làm sao không biết Đàng Tuấn nói những lời này là muốn ép hấn thượng Lương Sơn, cái gì mọi người cũng chưa, cũng không được, không cần đoán cũng biết bọn huynh đệ kia cố ý phiết hạ hấn, hấn dám khẳng định tứ chỉ Kỳ Lân khác nhất định là cùng đồng phạm.

Mẹ nó! Cùng thiên kim tiểu thư kiều căng đó ở chung với nhau trong mười bốn ngày, sớm muộn gì cũng điên mất!

“Hai tuần sau? Hai tuần các người có thể thu phục Đỗ Gia Vân cùng Trịnh Hồng Đạt? Vậy Đỗ Tuyết Dương kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đem nàng đóng gói dán tem kí trở về?” Hấn thật sự tức giận.

“Ta muốn người lợi dụng hai tuần này làm cho Đỗ Tuyết Dương nhận rõ bản tính phụ tử Trịnh Hồng Đạt, nói cho nàng Trịnh gia chính là mơ ước đến tài sản mẫu thân nàng lưu cho nàng, muốn nàng cự tuyệt gả cho Trịnh Quý An.” Đàng Tuấn lại ra nan đề.

“Nhiệm vụ này quá mức gian khổ, ta tự nhận năng lực hữu hạn, chào người!” Thật tốt, cười, hấn dựa vào cái gì thay đổi ý nghĩ của một người? Đàng Tuấn rõ ràng là tìm hấn gây phiền toái.

“Chuyện này người nếu làm không xong, ta tìm người hủy đi pub (tửu quán) mà người yêu thích, muốn cân nhắc chứ!”

“Người...” Phương Đăng ngây ngẩn cả người. Đăng Tuấn làm sao có thể biết hẳn mở một nhà pub? Chết tiệt, chẳng lẽ là Đinh Dục bọn họ bán đứng hẳn?

“Như thế nào? Muốn thử xem ta thật sự trình độ đó không?” Đăng Tuấn nghe giống như vui đùa, trong thanh âm còn có một tia cảnh cáo ý tứ hàm xúc.

Phương Đăng sẽ không ngốc đến nỗi đi khiêu chiến Đăng Tuấn, đành phải buồn thanh nhẫn quyết tâm trung bất khoái, trầm mặc.

“Ta sẽ hỏi phái thủ hạ bảo hộ các người, bắt quá, nếu có chút tình huống phát sinh, người phụ trách an toàn Đỗ Tuyết Dương.”

“Hai tuần?” Phương Đăng xem như thỏa hiệp.

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Chỉ cần đừng thay đổi nữa thì tốt rồi.” Hấn cơ hồ tưởng tượng ra bộ dạng Đăng Tuấn đang tươi cười.

“Đương nhiên. Bảo trọng.”

Cứ như vậy, khoai lang phỏng tay không ra bên ngoài, ngược lại chính mình bị phỏng. Phương Đăng ôm một bụng nổi giận không chỗ phát tiết, đơn giản bước đi vào gian phòng, nhìn chằm chằm Đỗ Tuyết Dương đang mê man, chờ đợi nàng tỉnh lại.

Hắn thật đúng là ảo não, chính mình lại trúng cạm bẫy Đăng Tuấn, mới có thể từ một Thổ kỳ lân đường đường chính chính biến thành kiếp phi (tên cướp), bây giờ còn thành một người bảo mẫu trông trẻ. Ay! Thực không hiểu được các trưởng lão là từ đâu tìm trở về Kỳ Lân Vương này, địa ngục sao? Cái tiêu tử kia âm hiểm, “ác ma” xung hô thật sự hoàn toàn xứng đáng!

Bộ Vân a! Người nói quả đúng vậy, được chủ ân triệu, thật là chết chắc rồi! Phương Đăng tự giễu lắc đầu.

Nhìn Đỗ Tuyết Dương hôn mê, hấn đây ngập tức giận nhưng cũng chậm rãi trôi đi, theo kia gương mặt cùng Quan Cẩn Chi thập phần rất giống nhau, hấn cơ hồ nghĩ đến việc Quan Cẩn Chi sống lại, nếu Cẩn Chi bây giờ còn sống, hấn đối với nàng sẽ có rung động sâu như vậy sao? Hấn hội yêu thương nàng sao?

Trên thực tế, hấn cùng Quan Cẩn Chi ở chung thời gian không vượt qua một tuần, bảy ngày có thể sinh ra cái tình cảm lưu luyến gì? Huống chi, Quan Cẩn Chi còn từng cùng Tường Hòa Hội Quán đối địch, hiện tại nhớ lại, đều là hình ảnh hai người trở mặt, này thế nào được cho là tình yêu?

Nhưng là, nàng vì cứu hấn và Giang Trừng mà bạo đạn dẫn kẻ thù đến trước bom hẹn giờ, hấn thấy trong mắt nàng một chút hám nhân tình tố, chính là cái thoáng nhìn kia, đem hấn tâm thu đầu đến nay. Vì sao nàng trước khi chết muốn dùng cái loại ánh mắt này nhìn hấn? Vì sao đối với nữ nhân mà hấn không chút nào để ý lại cô đơn một lòng đem nàng chôn cùng chính mình?

Cái chết của nàng làm hấn nhất bộ phận cảm giác, khiến cho hấn cả người giống như bị vết sạch, không chỗ chạm đất, loại tâm tình này cùng thất hồn không có gì khác nhau.

Đỗ Tuyết Dương “um” một tiếng, dục tính của mê dục dần mất đi, lông mi dài, đậm của nàng lại chớp động vài cái, ánh mắt chậm rãi mở ra, mê mông trùng mắt nhìn quạt trần trên trần nhà ngẩn người, giờ phút này đầu còn hỗn độn, nàng lập tức không thể nhớ chính mình đang ở phương nào.

“Người tỉnh rồi?” Phương Đằng thích xem nàng tỉnh lại, có cảm giác nàng là Quan Cẩn Chi còn sống.

Tuyết Dương nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, trước mắt cảnh vật bỗng nhiên sáng rõ, đứng lên, mà giọng nam trầm thấp kia đem suy nghĩ của nàng kéo về trước hôn mê, trong một khắc cuối cùng...

Nàng bị bắt cóc?

Phút chốc ngồi dậy trên giường, nàng phát hiện Phương Đằng đang bắt chéo hai chân ngồi trên sofa bên trái nàng, cả giận nói: “Đây là làm sao? Người rút cuộc muốn ta thế nào?”

“Đừng khẩn trương, người chỉ cần ngoan ngoãn ở trong này trụ hai tuần là được.” Phương Đằng ung dung nhận chất vấn của nàng, không biết tại sao, trước cơn tức của nàng, hấn ngược lại tâm bình khí hòa.

“Vì sao?” Tuyết Dương đã sớm nghe qua chuyện đồng dạng về nữ tử của phú hào nổi danh bị bắt cóc, nhưng nàng tổng nghĩ đến loại sự tình này không có khả năng phát sinh ở trên người nàng, nàng đối phụ thân cùng bảo tiêu bên người tin tưởng không có bất luận kẻ nào có thể đột phá lớp người bảo hộ mà động được vào nàng. Nhưng mà, sự thật chứng minh, đạo cao một thước, ma cao một trượng, bất luận phòng bị thật tốt, kẻ bắt cóc luôn hữu cơ khả thừa (có thừa khả năng). Nàng thật sự tức giận, không biết nam nhân không giống người xấu này sẽ đối với nàng như thế nào? Yêu cầu tiền chuộc? Hay là muốn đổi nàng... Trời! Tuyết Dương cúi đầu nhìn chính mình vẫn như cũ hoàn hảo màu đen âu phục, thoáng một hơi thở dài nhẹ nhõm, tốt xấu, hấn còn chưa đổi nàng xuống tay.

Nhưng này cũng không tỏ vẻ hấn sẽ không động đến nàng, nàng lần đầu tiên ý thức được chính mình là một nữ nhân không hề năng lực tự bảo vệ mình, giống như một tiểu linh dương ở trước mặt một con sói, chỉ có thể mặc cho số phận.

“Không sao!” Phương Đằng không nghĩ làm cho nàng biết nhiều lắm, lạnh nhạt lên tiếng.

“Người muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói thẳng đi! Không cần hướng cha ta yêu cầu, ta chính mình có tiền, có thể trả tiền chuộc. Người ra giá đi!”. Khi nàng

hai mươi tuổi đã kế thừa tài sản từ mẫu thân theo như tuyệt bút di ngôn, hấn tin tưởng, chỉ cần hấn ra giá, nàng liền phó ra.

“Người cho rằng người giá trị bao nhiêu?” Đúng là kiêu ngạo nữ nhân! Phương Đăng nhướn mi, hai khuỷu tay tựa vào tay vịn, ngón tay giao nhau phía dưới, hỏi ngược lại.

“Ta?” Tuyết Dương ngây ngẩn cả người. Đây là hấn tính gì?

“Đúng vậy! Người trước tiên là nói về người nhìn người giá trị bao nhiêu tiền, ta sẽ ra giá lại sau.” Phương Đăng mỉm cười.

“Người...” Âm hiểm, ti bỉ, tiểu nhân! Hấn tưởng tham của nàng dễ sao? “Đừng cho là ta không biết mưu kế của người. Hừ! Người căn bản sẽ không thả ta đi, đúng không? Người muốn bảo cha ta dùng toàn bộ xí nghiệp Đỗ thị đến chuộc ta? Có phải không?”

“Ta đối với xí nghiệp Đỗ thị không có hứng thú, nhưng thật ra người...” Phương Đăng đột nhiên đứng lên tiến người về phía trước.

“Ta như thế nào?” Tuyết Dương sợ tới mức lui ra xa một đoạn về phía sau.

“Nhìn người chân kinh bộ dáng, rất đáng yêu.” Hấn cố ý chọc giận nàng.

“Người, biến thái!” Nàng nhin không được lại mắng. Tên nam nhân này bề ngoài không có gì tốt, thể xác tâm can cũng là lang tâm câu phé!

“Tùy người nói như thế nào, dù sao ta cũng không vội để người thoát, mà người, tốt nhất cũng nên chuẩn bị tâm lý, mấy ngày nay ta ủy khuất chính mình một chút, ở cùng người mười bốn hôm, sau, người sẽ không còn là trách nhiệm của ta.” Hấn lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, sau, kéo cổ áo áo somi, thở ra một hơi lớn mới xoay người hướng cửa đi ra.

Như thế nào? Nghe ngữ khí của hấn giống như việc hấn đem nàng mang đến nơi này dường như là tâm không cam, tình không muốn, chẳng lẽ hấn cũng là bị ép buộc?

“Đợi chút! Có phải có người bức người bắt ta? Nếu là như thế, ta có thể...”

Nàng nói còn chưa dứt lời đã bị Phương Đăng thủ thế ngăn chặn khẩu.

“Tiểu thư, đừng loạn biên kịch tình (ý nói nàng đừng có soạn kịch lung tung), người đơn thuần, không thể lý giải thống khổ của ta.” Hấn nói móc lắc đầu, có thể bị Trịnh Quỳnh An, loại thiếu gia này làm mê muội, chứng tỏ chỉ số thông minh của nàng cũng không cao.

“Ai ngờ biết được người cũng có nỗi khổ, ta chỉ là hy vọng người có thể chủ động thả ta, một khi ta an toàn, ta sẽ tìm người bảo hộ người, hoặc là cho người tiền để thoát khỏi Hồng Kông, một lần nữa làm người.” Nàng vội vàng nói.

Nhân thế lịch lãm không đủ, điện ảnh nhìn xem không ít, Phương Đăng đối với sức tưởng tượng của nàng âm thầm bội phục.

“Nếu Đỗ gia ‘bảo hộ’ đủ cường, người lý nào lại có thể lọt vào tay của ta?”
Hắn lại châm chọc nàng.

Đỗ Tuyết Dương á khẩu không trả lời được. Xác thực, Đỗ gia cùng Trịnh gia tầng tầng bảo hộ đều ngăn không được hắn, lời của nàng chẳng phải là mâu thuẫn sao.

“Được rồi! Tình huống hoàn toàn không giống với tưởng tượng của người, người cũng đừng quan tâm, ngoan ngoãn, ta sẽ không làm người bị thương tổn gì. Nơi này là gian trong biệt thự, chưa được trang hoàng tốt, ngoại trừ nước và đèn điện, không có đồ điện khác, nhất là điện thoại, xin khuyên người đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu gặp phải cái gì phiền toái, làm ảnh hưởng đến cảm xúc của ta, đến lúc đó, cũng đừng trách ta làm ra hành động gì làm cho người khác sợ hãi, đã hiểu chưa?”

Hắn mang theo uy hiếp đem lời cảnh cáo hù dọa Tuyết Dương, chỉ thấy nàng tuy rằng phần hận, nhưng vẫn là gật đầu thuận theo.

Phương Đăng xoay người trừng mắt nhìn trần nhà, đối với loại nhân vật “trúng thời” hắn đang sắm vai chán ghét không thôi. Chậc! Lấy hắn ra tiêu sái, hắn là hắn đủ đảm đương vai siêu cấp anh hùng, Đăng Tuấn lại cố tình đạo diễn ngược lại, cứng rắn pháỉ cho hắn loại nhân vật này, thật sự là, lần tới nếu lại có loại tình huống này, không cần chờ Bộ Vân xuống tay, hắn hội trước chém Đăng Tuấn.

“Người... Tên gọi là gì?” Tuyết Dương trừng mắt nhìn bóng dáng hắn, bật thốt lên hỏi.

Phương Đăng tựa cửa ngừng một lúc lâu sau mới nói: “Phương Đăng.”

Hắn không ngại nói ra tính danh, bởi vì, ở Hồng Kông, “Thổ kỳ lân” danh hào áp quá, hai chữ “Phương Đăng”, hắn tin tưởng Đỗ Tuyết Dương nhất định cũng chưa từng nghe qua tên của hắn.

“Phương Đăng?” Tuyết Dương thấp giọng lặp lại một lần, cảm thấy giống như ở đâu nghe qua, lại nghĩ không ra.

“Trước nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa ta sẽ đưa cơm lại đây.” Ngục tốt chính là làm việc vất vả này, không phải sao? Phương Đăng tự giễu, bĩu môi, may mắn có đem quỹ đen theo, nếu không, hắn chỉ còn kém bọn hầu hạ thiên kim Đỗ gia ăn mặc thôi!

Ay!

Đàn độn ra khỏi phòng, hắn dùng lực đóng cửa lại, đem toàn khí xuất ra ở cánh cửa.

Đương nhiên, bên trong, Đỗ Tuyết Dương chính là há hốc mồm nhìn mấy phần theo trên cửa rơi xuống dưới thành tro bụi, đối với Phương Đăng càng thêm kinh hoàng khó dò...